

ΤΟ ΔΙΓΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

BAL D' OPÉRA

ΤΟΥ ΔΡΑΜΗΑ ΡΙΣ

Ο Ραούλ ντέ 'Ανζέρες διαβάζοντας στήν έφημερίδα γιά τό μεγάλο απονομάτικο χρό πον θά έδιδετο στήν "Οπερα, ξανθυμήθηκε τά παλάχια του, τά γλέντια του, τοίς έφωτούς του, τάς διασκεδάσεις του, πρό τού γάμου του. 'Αληθεία, πόσο είχε διασκεδάσεις σ' αυτούς τούς μπάλους της "Οπερας!... Τί ειδύλλια πού είχε πλέξει, πόδους ζώκους δέν είχε δώσει!..

Θυμώντας πρό πάντων τό φλέτον έξεινα πάνχε κάνει, μια νύχτα δύληηρη, σε μια γυναίκα πού την μάντευε για θελκτική παρ' όλο τύ τνόμινο και τήν κουνούπια πού την έπερκυπταν τελείως και ή δησια διαν έβγαλε επί τέλους τή μάσκα της παρουσιάστηκε πενηντάρα και φριάστελένια!..

Γελούσε, σκεπτόμενος τό χαζό δύναρος πι χρέα πάρει έμπιρος της ποι τό χλευαστικό γέλοιο της κυρίας αύτης πού τόν είχε περιπατεῖ.

Στήν άναμνησης τού ώδαιον του παρέλθοντος μια εφοδήρη επιτύμπια τόν κατέλαβε, νά γυναίκα στό χρό αυτόν, νά σπάση επί τέλους δης τά συνγνωκά δεσμά και νά ξαναγίνη παιδί.

"Α! πόσο θά διεσκεδάσει!.. Τί ξεφάντωμα!.. Τί γιορτή!.. Η γυναίκα του, η Τερέζα, και πολλαγματημένη του και φρόνιμη γυναίκα, δέν θά υποψιαζόταν ασφαλῶς τίτοτα!..

Και διπλώνοντας τήν έφημερόδιυ, ψιθύρισε μ' εύχαλτηση:

— Τελείωσε, θά γλενιάζω ύπαρχε στό χρό τής "Οπερας!"

Όταν δώμας, πήρε τήν άπέφασι αύτή, δύρθανηκε μέσως μπροστά του ή δυσκολία της έκτελεσέως της.

— Ήταν πολύ ώραιο νά λίγη: «Θά πάω στό χρό τής "Οπερας"» Αλλά πώς;... «Αν τολεγει ωστό τής Τερέζας, αύτή, θά τού άπαντοσε καταχωρούμενη;

— Θά πάμε κι' ού δύο μαζί και θά διασκεδάσουμε γιά καλά!

— Α! μά δχι! αυτό τό πράγμα δέν τού άρεγε καθόλου. Μαζί μέ τή γυναίκα του δέν θά μπροστάς νά γλεντήσῃ δύος ηδελε. Έξεις αλλους ήταν και λίγο ζητιάρης. Δέν ηδελε νά πάρει τή γυναίκα του μαζί του, δέν ηδελε νά τήν δή νά χρεόνη μ' έναν αλλο...

Μέ τούς άγκωνες στηρημένους πάνω στό γραφείο ο Ραούλ ξητούσε νά βρή τό μέσον μέ τό όποιον θά πραγματοποιήσει τό υπόκειτον του.

— Υστερό! από λίγα δευτερόλεπτα μια ίδεα τού κατέβηκε. Θάρτεψε νά στήση ένα κανγάν ιστερό! Άπ' τό γενιά με τή γυναίκα του. Ήθυμωμένος δήθεν θά ξεφώνιζε: «Α! έτσι είνε; πολύ καλά... Κι' έγώ, θά πάω στό χρό τής "Οπερας".

Αλλά άμεσως ένα άλλο πρόβλημα παρουσιάσθηκε: Τί διφορμή θαδρίσει γι' αυτό τόν κανγάν; 'Έπι πολύ έσπασε τό κεφάλι του, χωρίς νά βρήκι μια αίτια.

Ολόκληρο τό φαριό τον δέν είχε φινετ τόσο άνυπόφορο. Και μοναχά ή ίδεα τού γλεντοκοπήματος πον τού χαμογελούσε και ή δυσκολία της έκτελεσέως του τόν άγαστάτων.

— Υστερό! από τό γενιά, καθώς ή δώρα προχωρούσε και δέν είχεν άλλη έπινοσει καιμικά αφοριμή γιά φασαρία, φώναξε άπο: όμως στή γυναίκα του:

— Μού φάνισαν σαν λυπημένη, ύπαρχε.

— Έγώ, φίλε μου; άπορούθηκε ή νεαρά γυναίκες, κυττάζοντάς τον έπαλπητη μέ τά μεγάλα της μπλέ μάτια.

— Ναί, είσαι λιτημένη. Πιθανόν νά θέλης νά μού άποφείψης τήν αίτια, μά έγω βλέπω καλά...

— Σού δικούσαι, δης είμαι δύος συνήθως, ούτε διλγάνιερον εύθυμη. Σε καλό σου Ραούλ!...

— Σου ζητώ συγγνώμη, έπανθλεβεν έκεινος μέ σκληρή φωνή. Έδω και κάμποσο καιρό δύο γκρίνια είσαι μαζί μου.

— Α! δηλα δά!... είσαι τρελλός! Τί ίδεες είνε αύτές πού έχεις;

— Α! είμαι τρελλός!... Τότε λοιπόν είνε άγωφες νά περάσης τή βραδιά σου μαζί μ' ένα τρελλόν, βγαίνω.

— Όπως θέλεις, τούπε κείνη! ξηρά-ξηρά, γεμάτη θυμό.

— Α! ξέρω καλά ότι δέν θά δοκιμάσης νά μέ συγχρατήσης, φώναξε αύτός. Προτιμᾶς ίνσαν ελέυθερης... Και διόντας μιό γροθιά στό τραπέζι, έκαναγάσει:

— Ναι θά βγά και θά πάω στό χρό τής "Οπερας", γιά νά δώ

αν θά μού ποιν οι φίλοι μου, πώς είμαι τρελλός.

— Ε! πήγαινε όπου σ' σρέσει, αυτό μαύ είνε τελείως άδιαφόρο, άπήντησεν αύτή γνοίξοντάς του τή πλάτεια.

Αυτό ζητούσε κι' ο Ραούλ. Όρμωντας στό δωμάτιο του, τνύθηκε γοργά-γοργά, ιρέμοντας στήν ίδεα μήπως πάει ή Τερέζα και τόν παρακαλέσει νά μή τήν έγκαταλείψη. Δυό λεπτά δρογότερα, έφυγε χτυπώντας πίσω του τή πόρτα μέ δύ-

ναρι, γιά νά δείξη πώς ήταν καταθυμωμένος.

***

Οταν τό μόνιππό του τόν έβγαλε έξω όπ' τήν μεγαλοπεραώς στολισμένη είσοδο της "Οπερας", ο Ραούλ, σφήσε ένα στεναγμό άνακουφίσεως. Έβγαλε ένα εισιτήριο, πέταξε τό παλτό του σ' ένα υπάλληλο και μήπη στήν αίθουσα μέ τό πρόσωπο άστριοβολο. Ή δογή πρά της παραβούσε και ο κώδων βαριούσε γύρω του χαούμενος... Ο Ραούλ ήταν εύχαριστημένος. Τίποτα δέν είχεν άλλαξει γύρω του. Και ή γυναίκες άκρως ήδες πού συναντούσε κι' άλλοτε.

*Έκαινε ένα δεύτερο γήρο, γιά νά νόρη τίποτα γνώριμές του μορφές, άλλα ούτε μέτρη τή σάλα, ούτε στό μπορεί δέν συνήτησε καιμιά! Αυτό δέν τόν στενοχώρησε και πολύ. Μπά! δέ βιρυνέσαι. Ή τινί σον ήλικα πού νά μπορή νά γλενιάσῃ κι' άλλομναχος και θά γλένταγε.

Μέ τό χέρια στής ταύπεις, σοιλατσάριζε πάνω — κάτω, κυττάζοντας λιγάκι υπεροπτικά τής γυναίκες, πού τού φαινόντουσαν άσχημες και τούς δις διδές πονή ή εύθυμιά τους, τού φαινόνταν μάλλον πρόστιχη. Μολαδάντα δροχίσε νόρησε τό βαρυέσαι... Τί μονοτόνα!... Τί πλήξις!... Γιατί νά μή καθήη στήν τή γυναίκα ούλα του τήν Τερέζα.

Πινύγοντας ένα χασμούρητο βαρυεστιούμόρχος, έισιμαζόταν νά γνώση στό βεστιάριο διανένταν ένα λιλά ντόμιο τού θρόμα.

— Καλησέρει! είπε νωχελώς αυτός.

— Γιατί είστε τόσο μελαγχολικός; είπε ή άγνωστη μέ μά λεπτή φωνούλα.

— Έγα μελαγχολικός; Καλε τί λέτε;

— Έχετε διάθεση για γλέντι; Πολύ καλά. Δέχεστε νά μέ συντροφεψετε;

— Πολύ εύχαριστος.

Τό λιλά ντόμιο γλύστρησε τό μπράτσο του κάτω από τό πρόστιχο του Ραούλ, ο όποιος άφέθηκε ή συρθή διό που ή αγνωστη ήθελε. Κατεβαίνοντας τή μεγάλη μαρμαρένια σκάλα, είδε σάν μέσα σέ διμήλη τό πρόσωπο τής Τερέζας του κλαμπένο κι' απάρχηγοντο άλλα ούρωντας τόν ώμους γιά νά άπολλαχθή άπ' αυτό τό ένοχηλητικό δρώμα, σκέπθηκε: «Πονφ! δέν θά μάχη ποτέ!»

Φώναξε ένα άμαξι και καθώς ή γυναίκα μέ τό ντόμινο χωνάντων μέσο σ' αύτο, αύτος έρωτησε:

— Ποιν θέλετε νά δειπνήσουνε;

— Δέν δειπνήσω παρά στό σπίτι μου, κύριε.

— Τότε, έναρεστηήθητε νά δώσω στόν άγαζα.

Για μά στιγμή, έκεινη διάστοση, θάτερα διμως άποροις γοργόσα :

— Ας μάς πάρω ώς τήν άδεια τόν Αγίων Πατέρων...

— Σατανάδων! συλλογίσθηκε ο Ραούλ δισανασητώντας, ούτη είνε ή συνοικία!... Και τώρα;

— Άλλα μόλις η θυρίδα τής άμαξας κλείστηκε, διανέθηκε στό πλευρά τής νεαράς γυναίκας, διλοι οι φόβοι του έξατμισθηκαν. Άγκαλισε τή μέση τής συντρόφισσάς του πον δέν έφερε καιμιά άντεστοσι κι' έψυχνόρισε :

— Βγάλτε λοιπό τή μάσκα σας νά σάς θαυμάσω.

— Οχι διν κάνει, είμαι δσχημη.

— Έγω ξέρω καλά τώς είσοθε.

— Εκείνη έξιλασε.

— Μά άφοι δέν μέ γνωρίζετε, τού είπε :

— Ποιός είσαι; είπε κείνος. Και έλλεις εύτη στή γάχαλιάση.

— Η άμαξα διμώς σταμάτησε στήν ίνη τή στιγμή άποτέμα και ή βροχήν γόνη τού άμεξη στάσης στ' αύτιά τους :

— Ε! κάνει, πον θά πάμε;

— Όδος Λίλλης όρο, 25, άπορούθηκε τό λιλά ντόμινο.

*Ο Ραούλ δάγκωσε τά χειλιά του. Ποδύ νά πάφ' ή δργη, νά πάρει! Τό σπίτι αύτό ήταν άγνιβης άπενται στό δικό του. Αλλά δέν έλεγε τήποτε φρούμενος τό ούκανδο. Ή άγνωστης τόν θά ήταν άναμφιβόλιας ή δρμαρένης την θυμό του πατώματος, τήν διόπιν είχε δη μερικές φρεσές όπ' τό προσάνυρο του καθιμένη στό μπαλκόνι της. Φαίνεται πώς έπωρεις ήθη γένδης ταξειδιού τού ουζύνου της και ηγείται γάληντης στό μπαλό τής "Οπερας". Αυτό διέφερτονταν δύο Ραούλ. Όταν κατέβηκαν κι' ή άμαξα άπομαρχώνθηκε, τό λιλά ντίμινο ξόκασε στά γέλοια και θώρακας στήν είπε :

— Λοιπόν, μ' έγνωρισες;

— Βέβαια σ' έγνωρισα, είπε ο Ραούλ. Είσθε ή κυρία τού έντικαρινού σπιτιού...

Ταυτοχόδωνς άπλωσε και τρόβηξε τή μάσκα...

Μόλις διμως άντικαρινος τό πρόσωπο τής έπιστρεψε τόν ρομαγμένος, δέλο του τό ούκαρα τού κεφάλι... Μπροστά τον στέκονταν ή Τερέζα ή γυναίκα του, γελώντας πάντα, ένω μέ τή δροσερή φωνή της, τού

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ, ΙΣΤΟΡΙΟΥΔΕΣ, ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Ο για το ρός.— 'Ησυχάστε, φίλε μου. Θὰ ξαναγυρίστε και θὰ τά ποιήσετε.

'Ο δρός το ρός.— Δέν σᾶς κρύβω διτι είμαι πολὺ ανήσυχος. Ο για το ρός.— Εχετε άδικο. 'Έγώ πον σᾶς μιλῶ έχο την ίδια άρρωστεια με σᾶς.

'Ο δρός το ρός.— Ναι, άλλα δέν έχετε και τών... ίδιο γιατρό.

***

'Η Ραχήλ, ή διάσημη τραγουδίστρια δέν ήτο αυτείς έβδοιά, ουτε διαμαρτυρομένη. 'Άλλα δέν ήτο αυτείς καθολική. 'Η περιπέτειες της ζωής της πονέ είχεν άρχισε άπό τότε που ήταν βρεφός δέν τις έπετρεψαν ότι μάθησε ποτέ ποτέ θρήσκευμα άνηψη εκαπαγωγής. 'Άλλα στο τέλος της ζωής της ήταν σπύθη τον καθολικισμό και έγινε μάλιστα θεοφροσύνεμην. Τότε κάποτε σε μια έξομολόγηση έρωτησε τὸν πνευματικό της άν ιατρία το νά την ευχαριστήν άκοντη νά λένε πώς ήταν ωιωρη.

'Ο καλός ιερένς άπηγνησε στήν καλλιτέχνιδα πονέ είχε περισσότερο ταλέντο παρό ώμοφια.

— Μά βέβαια, τεκνών μου. Γνωρίζετε πολὺ καλά διτι δέν πρέπει νά ένθυρον κανείς τό... ψεύδος!...

***

'Ο Συλλόπτη, πονέ είνε τόσο φονιάρας ό καυτένος, έξοιολογείται σ'ένα φίλο του πάος άν δεν υπήρχε δ σκύλων του τους τελευταίους μήνες ήταν είχε πεθάνει άπό την πενία.

— Και θα μπορέσει νά σούν κάμπο σ' σκύλους σου; τὸν έρωτησε με άπορος ίδιος του.

— Τόν έπονηλησα τρεις φορές ϊς τώρα. Κάθε φορά πονέ τον δινών ξαναγυρίζει στὸ ππάτη και τὸν ξαναπούλω.

***

Οι δυό σύζυγοι τα λένε πέρονοντας τὸ τυάι — Τι θὰ έκανες Γιώργο, άν μ' έχανες;

— Φιωχή μου, Μαντελένη, μοη φαίνεται πώς θὰ γινόμουν τρελλός.

— Όταν παντερέουσον άλλη γυναιά;

— "Α! Θὰ γινόμουν τρελλός, άλλα ίδια μέρις αιστού τον σημείου!

***

"Ένας Έβροιος και ένας καθολικός κάθηγαν στὸ καφεφεντέο και συζητοῦν πολὺ φιλικά. Άλλα μεταξύ των καθολικώς παραπότη ή διτι τὰ μάτια τοῦ συντρόφου του είνε καρφό μένα στὸ ίδιο σημείο κοντά στήν πόρτα της εισόδου.

— Μά τι σού φυοκαλεί τόσο τὸ ένδιαφέρον και κυττάεις έτσι; τότε έρωτησε στὸ τελος.

— Κυντάζω μή μου κλέψουν τὸ πανωφόρι μου, είτε ά έβραινς.

— Είσαι ίντεροικός, είτε ο άλλος. Δέν με βλέπεις έμεινα. Κι' έγώ τη νρήμασι είκει και ίδιως δέν άνησυχω καθόλου.

— Μά έσσι δέν ύπάρχει λόγος πειά νά άνησυχήσης. Πρό μισής δώρας έπερσαν κάποιος... έφρόσεις τὸ πανωφόρι σου κι'... έφρυγε!...

***

"Ένας άνθρωπος έκλαιγε άπαρηγόρητα σ' ένα τάφο στὸ κοιμητήριο του Σαΐν Μπρέι.

Κάποιος πονέ περνούσε άπό κει τὸν έρωτησε με συμπάθεια άν έκλαιγε τὴν μητέρα της ή τὸ παιδί του.

— Όλο, είτε έκεινος. Θά είχα πάνει τότε πρό πολλοῦ. 'Άλλα έδω είνε θαμμένος ένας άνθρωπος πονέ μόνων έγώ είμαι σέ θέσι νά πάος ήταν ο πεύδ μυρμήχιμένος στὸν κόσμο δσο ίζεπησε.

— Ποιος είν' αιτός;

— Ο πρώτος δάντας τῆς γυναίκας μου!...

.....

ξέλεγε :

— "Επ! σ' έισάκωσα!...

Τρέμοντας άπό άγωνει, ή Ριούλ μονυμούρισε :

Πάς βρέθηκες στὸ χορό;

— Άπλονταστα, άποκρίθηκε αιτή σοβαρά, θέλησα νά ίδω τὶ ιτάκες κει-πέρα.

— Και τώρα... έτραύλισεν αιτός, διαβλέποντας πειά τὴν κατάρρευσι τῆς εύνυχίας του.

— Τώρα... σὲ συγχωρώ, τοῦ είπεν έκεινην πέρονοντάς τον άπό τὸ χέρι και σύροντάς τον πρός τὸ σπίτι του. Ναι, Ριούλ, σὲ συγχωρώ. Είδα πάος έπληττες στὸ χορό. Δέν μπορείς νά ξήσης χωρίς έμένα. δέν είν' έτσι...;

— Ναι, ψυθίσις αιτός.

— Μ' άγαπας Ριούλ;

— Ναι, δσο ποτέ άλλοτε, περισσότερο άπό κάθε άλλη φωρά.

Στάθηκαν στὸ κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ τους, έσκινψε ό ένας κοντά στὸν άλλο και φιλήθηκαν με πάθος, δπως τὴν ήμέρα τῆς Μετάφρ. Τ. Βώκου

Η ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

ΤΑ ΑΓΑΛΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Άρχαϊκα και νέα. 'Ο «Ξυλοθραύστης» τοῦ Φιλιππότη και ή ιστορία του. Αγάλμα ώς είδος... 'Επιτάφιος. Τὰ βάσανα είνας γιλύπτεο. 'Η αισθητική τοῦ άγαλματος, κλπ.

Στὴν άρχια εποχὴ αι 'Αθηναί ήταν ένα άπεραντο έρμογλυφείο. Οι ναοί, ή πλατείες, οι δρόμοι ήταν στολισμένοι μ'άγαλματα άριστης τέχνης, μεγάλης άξιας πον διοιδής των ψερέβων τερείς!

Στὰς σημερινάς 'Αθηνας τ' άγαλματα μετριούνται στὰ δάχτυλα. Επ τούτων τὸ κυριώτερο είνε τὰ έξη:

1). 'Η 'Α θηνά, δ 'Α πόλη ων, δ Σω κι ρά της και δ Πλατινή τον ποσίσμην τὴν πρόσοψη τῆς 'Ακαδημίας. Τὰ δόποτα είνε έργα τοῦ έλληνος γιλύπτου Δρόπου, καθώς και τὰ ώραιοτάτα τὸν άνηγλυφα τὸν άτεωμάτων τοῦ κτιρίου.

Τοῦ Σωκράτους και Πλάτωνος, δ δρόπος έξετέλεσε μόνο τὰ πρωτόπλαστα, σὲ γνόν, τὴν έκτελεση δημος έργαμαν ένας Ιταλός τεχνίτης και ένας Γερμανός.

2). 'Ο Κοράς της, στὸ περιβολάκι τοῦ Πανεπιστημίου, είνε έργον τοῦ Τηγίνου καλλιτέχνης Βιτάλη, καθώς και δ Γλάδιον στὸ ίδιο μέρος.

3). 'Ο Πατοιάρχης Κρής Γεργάτης ή Καρά Κοράς της, στὸ περιβολάκι τοῦ Κόσσου και τοῦ Βιτάλην.

4). Οι τρεις άδελφοι Βαλλιάνοι στὴν Έθνικη Βιβλιοθήκη, είνε έργα τοῦ Κεφαλληνούς γιλύπτου Μπονάνου.

5). Οι άδελφοι Ζαππείου έργα τοῦ Κόσσου και τοῦ Βρούτου.

6). 'Ο Βαρόπας βάκτης (Ζάππειον) έργο τοῦ Βρούτου και δ Βύρων τῶν Γάλλων Σαπού και Φαλιέρ.

7). 'Ο Αρέβης ω φ (Στάδιον) έργον Βγουστού.

8). 'Η Κοιμωμένη (Α' Νεκροταφείου) έργον Χαλεπᾶ.

9). 'Ο Κολοκοτρώνης άρων η ζ, χάλκινο, πληγών τῆς Βουλῆς, έργον Σώχου.

10). 'Ο Σολωμός ως (Έθνικός Κήπος) έργον Θ. Θωμοπούλου.

11). 'Ο Κένταυρος (πλατεία Συντάγματος) έργον Ανθοριακού γιλύπτου.

Τὸ καλλιτεχνικότερο δημως άγαλμα τῶν Αθηνῶν είνε άναμφιβόλως δ Συλλοθραύστης τοῦ Φιλιππότη, πον ἐστήθηκε στὴν πλατεία Κήπου τοῦ 1908. 'Ο Τήνιος γιλύπτης έριπτενης τὸ άστροπάγμα τοῦ πόδο δέ διεν στὸ έπιτον τοῦ κατοικίας τοῦ έμμαυτῶν δημοι περούσαν πάπλων έκει. 'Άλλον διάλλοι έπιμαυτῶν τὸ έργο τοῦ πόδου τοῦ καλλιτεχνου άλισ μαρανότανε βλέποντας νά παραγωρίζεις τὸ παλέντον. Κάθε παριμονή Πρωτομαγιας δ Φιλιππότης άνοιγε διαπλατα τὴν πόρτα τοῦ έργαστρου του και στὶς τέσσερες γονιές τοῦ έσηλονθαστή άναβε κεριά και τότε τὸ άγαλμα φιανόταν σὰν έπιτάφιος!...

Και αιλλα έργα τοῦ Φιλιππότη διακρινοῦνται γιὰ τὴν πρωτοτυπία τους και τὴν έκφρασή τους, δημος ωράς ίδιας πρόσωπος πόσιοι και τὴν μεριπέτη Γεώργιο Α' κ' έστολης τ' άνακτορια τοῦ Τατοΐου, δ θερόπας στὴ της δράμαβιλέσεν στὴν Έκθεση τῆς Ρώμης και άγονασθείς από δόπλου τοῦ έργου τοῦ ιστορία του :

Για νά τὸ κατασκευάσθι ο καλλιτεχνης έργαστηκε μ'ένθουσιασμό κ' έπιμονη δόλκηνος χρόνια. 'Αγανάκτησηκε τὴν άλλαξη 28 μοντέλα, τὰ δημοι πόσιοι τότε ήταν σπάνια και δημος κατώθωσε μὲ δηλη αυτή τὴν άλλαγη μοντέλων νά δώσῃ ένότητα στὴν έργασία του.

Είκοσιπετά χρόνια είχε τὸ γύψινο πρόπλασμα στὸ έργαστρο του και κανεὶς δέν βρισκούσεν νά τοῦ τὸ παραγγελήση μέραμαρο. Τέλιος δ Φιλιππότης άπελπισθείς, άπεφάσισε νά τὸ κάνη διόδιλλον στὸ μάρμαρο δυό δόλαρεα χρόνια.

Τῷρες είτελεστος τὸν έσηλονθαστή τον και θὰ τὸν είλε γιὰ πολλά χρόνια άκων βάρος στὸ στήθος του, άν δ συνάδελφος τοῦ καλλιτεχνη Βγούτου δέν συνεβούσεν τὸ δημαρχό της Αθηναίων νά τὸ άγοράσῃ. 'Ο Δημος άπέκτησε μόνο άντει 15,000 δημαρχιδαν και μὲ τὴν συμφωνία νά πληρωθῇ τὸ ποσό τοῦ δημοι σὲ τρεις έτήσιες δησεις άπο διάρθρος 5,000 δημαρχιδες!...

Η θέσιος, στὴν δημοι δηνόμητης έποσιθετή της δ Συλλοθραύστης κρίνεται από τοὺς έιδοκινούς καταλληλοτάτη, γιατὶ ή μικρή αύτη πλατεία είσπεται αισθητικής τοῦ έργο.

Πρό διότι έγγνωστοι άκρωτηρίσαν μια νύχτα τὸ ωραίο άγαλμα. Κανεὶς δέν ήξερε τοὺς δημάρτην. Ματαίωσαν δημονομία. Μετά έτεντες κατέδοσαν τὸν βάνδηνον μάρτηρον. 'Ήταν... φιλός της, τσακώθηκαν, γκρίνιαξαν, δάρμηρκαν και γιὰ νά τὸν έκδικηθῇ μαρτυρήσει στὴν άστυνομία την πράξη του!...

"Ο Γάλλος θεατρικός συγγραφεὺς ΣΑΡΑ ΜΕΡΕ, τοῦ δημοίου έργα εἰπάγχησαν τελευταίας στας Αθήνας.